

Három mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Az udvarra most szék kerül, a székre pedig apám. Apámat vezetni kell, botorkálunk a téglaudvaron. Apám papucsban van, pizsamában. A kerti székeknek nincs támlája, apám az ölébe ejti a kezét.

- Hol van anyád?
- Anyánk benn alszik. Bevette a nyugtatókat.
- Nem szed nyugtatókat. Mit akarsz velem?
- Nyiratkozunk, apám.
- A múltkor nyiratkoztunk.
- A télen nyiratkoztunk, megnőtt a hajunk.
- Kopasz vagyok.
- Hátul a nyakunkba ér. A szemöldököt is megborotváljuk. Bozontos.
- Melegem van. Mért a napra ültettél?
- Hogy lássunk.
- Nem látok.
- Látnunk kell, mit vágunk. A szél is lengedez. Kinyíltak a krizantémok.
- Nem látom.
- Az almafák fölött felhőtlen az ég, a fű frissen kaszálva.
- Mi szaglász a lábamnál?
- A kutyák szaglászna a lábunknál. A lehulló haját várják. Megeszik.
- A féreg rágja őket. Eladhatnánk. Mennyit fizetnek a hajért?
- Nem veszi meg a hajunkat senki. A női hajat veszik, a vöröset. Az ős hajunk nem kell senkinek.
- Küldd el a kutyákat, megrágják a papucsomat.
- Éhesek vagyunk.
- Én is éhes vagyok, mégsem eszem papucsot. A fülemnél is vágd le.

- Levágjuk a füleket is. Hoztuk a borotvát?
- Minek a borotva? Reggel borotválkoztam.
- Megborotváljuk a tarkódat a szemölcs körül.
- Nincs szemölcs a tarkómon. Mért nem hoztuk a szemüvegemet?
- Hogy könnyebben hozzáférjünk a szemöldökökhöz.
- Úgy fogok kinézni, mint Telly Savalas A piszkos tizenkettőben?
- Úgy fogunk kinézni, mint Telly Savalas A piszkos tizenkettőben.
- Nem vagyok biztos benne, hogy úgy akarok kinézni, mint Telly Savalas.
- Most nem pislogunk, most hunyjuk le a szemünket.
- Telly Savalas rontott el mindent.
- Hunyjuk le a szemünket.
- Nem látok.

Nem látunk.

*

Ez a nő mindent megér, mondom Etgarnak a kisállat-kereskedésben. Etgar nem érti, a pintyekkel van elfoglalva. A pintyek hangosak, összerondították a ketrecüket. Etgar csitítja őket. Neki kellene kitakarítania, de fél kinyitni a ketreceket, nehogy kiszálljanak a madarak. A hörcsögöket azért nem eteti, mert megharapják, az egerektől retteg, a halaknak pedig nem tudja, mit kell adni. Már látom, hogy hiába is mesélek a barátnőről, úgysem érti. Etgarék kisállat-kereskedését úgy hívják, hogy *Csiribiri*. Ez mindent elmond.

A barátnőm él-hal a halakért. Mindenféle színes halai vannak, és egy hatalmas akvárium áll a szobájában. Néha azt hiszem, jobban kedveli a halakat mint engem, mondom Etgarnak. Kiveszi őket, simogatja, az arcához emeli. Furcsa halak ezek. Ha egyedül maradunk Pilárral és megfogom a kezét, izgatottak lesznek, az akvárium falához sereglenek, csak úgy nyüzsögnek. Most is azért jöttem, hogy Etgar papájától tanácsot kérjek. Így sosem fogom megcsókolni a barátnőmet. Noha mindig gondosan megborotválkozom.

A borotválkozás a barátnőm miatt van. Azt mondta, sokkal izgatóbb, ha nincs szakállam, nem szúrja a kezét, amikor megsimogat. Ezért naponta kétszer is megborotválkozom, néha háromszor. Nem számít, hogy a bőröm fölszakadozik, Pilárnak így is tetszik. A bátyám már panaszkodik, hogy az összes arcszeszét elhasználok. Fekete Pilár érti ezeket a dol-

gokat, négy osztállyal följebb jár. Fölsős. Most kopaszon és pucér állal is menő vagyok.

A kopaszság is Pilár miatt van. Úgy gondolja, hogy sokkal jobb, ha nincs hajam és szempillám. Így hát gondosan szőrtelenítetek. Amikor már második hónapja nézegettem a halakat Pilárral, a lábamat is epiláltam. Etgarek boltjában már nem mertem mutatkozni. A szomszédos üzletben azonban egy szép napon eltávolították a mellkasszőrzetemet, és leborotvták a szemöldökömet. Pilár odavolt az örömtől, de még mindig nem csókkolt meg. Azt mondta, még nem vagyok elég sima.

Pár napja azonban láttam egy hirdetést, hogy egy klinikán eltávolítják a csontokat és a koponyát, átoperálják a végtagokat, s hogy némi felárral kiszállítanak a megfelelő címre. Már el is képzelem, hogy meglepődik Pilár, amikor a zacskóban megérkezem. A testemen megcsillan a fény, bőröm simább lesz, mint valaha. Mielőtt a többi hal közé engedne, biztosan megcsókol. Milyen jó volna elmesélni Etgarnak, hogy boldog vagyok. Bárcsak megértené.

*

Amikor apámat ott hagytuk az első történetben, még nem tudtam, hogy hallá változom. Nehéz időszaka volt ez az életemnek. A mosógépünk öngyilkos akart lenni.

- A gépszíjcsere volt a döntő érv.
- Háromezerbe került. Plusz a munkadíj. S még neked áll följebb!
- Nem élet ez már. A szűrőmet is megbolygatták.
- Szó mi szó, elég undorító volt. Vízkő, hajsza, fél zokni.
- Hol találom a teraszt?
- Az elsőn lakunk. Innen nehéz lesz.
- Tarthatnál bakot.
- Meg még mit nem!
- Igazán segíthetnél. Mondjuk legalább a vízlevezető csövet ha kihúznád.
- Ilyen gyáva tettez én nem segédkezem. Oldd meg magad.
- Mire is számíthatna egy gép az embertől!
- Nem tudom, ki volt az, aki csavarás közben visszahozott a nappaliból!
- Megesik. Már sétálni sem szabad? Talán ha valaha is kicsit kedvesebben...
- Mindig használtunk vízlágyítót!

– Nagy ügy! Ettől még háromszor kellett a fűtőszálat cserélni. Szép kis kedvesség...! Akkor hol az a terasz?

– Igazán nem értem, mért engem találtál meg a problémáddal. Van nekem elég bajom.

– Ugyan. Én rozsdásodom.

– Azt hiszed, csak neked nehéz? Nekem kell nyírni apámat.

– Majdnem leszakad a dobom.

– Nem csókolhatom meg a barátnőmet.

– Lárifári! Sosem volt barátnőm. Nekem csak a szennyes jut. Öröm egy-egy melltartó.

– Szélsőségesen introvertált vagyok. Etgar szerint a Szíriuszról származom.

– Neked még vannak barátaid. Én depressziós vagyok, és futószalagon születtem.

– Akkor bizonyára rendes testvéreid vannak. Az én bátyám filozófus.

– Sosem láttam újra őket. Rossz rágondolni, hogy a szeméttelepen végzték. Szóval, tartasz bakot vagy sem?

– Nem.

– Hoppá! Azt hiszem, összegyűrtem a szőnyeget.

– Kicsit depressziós, s már azt hiszi, neki mindent szabad.

– Ha segítenél, már túl lennénk az egészen.

– Felelőtlen vagy. S ha valakit összelapítasz?

– Majd szórok magam elé mosóport.

– Azt sem csak úgy osztogatták. Kellhet még.

– Mindig csak a kizsákmányolás. Az utolsó csavarig.

– Aha. A gépek elveszik a munkánkat. Az ember fölöslegessé lett.

– Mintha erről a mosógépek tehetnének! Kevés a csíptető, rövid a szárítókötél.

– Néda! Újabb filozófus. Megbütykölt a bátyám?

– Szabadságról álmodom mostanában.

– Mintha azon egy terasz segíthetne.

– Mossa mindenki a maga szennyesét!

– Most komolyan itt hagynál?

– Fordulj a mikrosütőhöz.

– A múlt héten se szó, se beszéd, lelécelt.

– A bojlerhez.

– Sztrájkol.

– Végre valaki. A kenyérpíróhoz...

– Szolidaritást vállal a bojlerrel.

– Bár a fűtők összetartanak.

– A villanyborotva kivonult a fürdőszobából, a hűtő megette a barackbefőttet. Éhesek vagyunk, piszkosak és borotvátlanok. Így sosem csókol meg a barátnőm.

– Ugorj utánam.

– Keményre esnék.

– Ugorj előttem.

– Túl patetikus. Címlapra kerülnénk a helyi újságban.

– Túl problémás vagy te!

– Látod, s még te jössz itt nekem a depresszióddal!

Hát így. Aztán mégis ugrott. A szomszéd épp alattunk sétáltatta a rottweilerét. Bírósággal fenyegetőzik. Anyám azóta szed nyugtatókat.